

Uppå en långlig natt har
man fått dagen fatt: nu
måste sorgen wijka ...
the...

Höök, Theodorus,

1 Ic 1698 Tålpo, Simon och Lietzen, Sara

National Library
of Sweden

Uppå en långlig natt
Har man fått Dagen fatt;
Nu måste Sorgen wijka
Och glädien til of sijka.

Thet är

En Ryldigst utspagen Glädie Hana

Wid det

Hans Kongl. May^s

Trod=Tienare och Högberömlige Log: och Meraph:
PROFESSOR Wid Kongl. Univerfitetet här i ABO/
och Pastor wid Pijtis och Custöds Församblingar

Den

HögEhremyrdige och Höglärde Herren/

Herr M. SIMON

T A L P G /

Handen med hiertat gaf/

Den Edle Gud= och Dygd=Allstande

MRSARÆ EGETZERN/

Uthi Högst/Förnämt och Hederligt Folckz Närware
i Pijtis Präste-Gård den 9 Jan. Anno 1698.

af

Dee Förnåme Contrahenternes Tienstbebundne.

bland sig vppar sorg; nu bodas tröst
och liffa:
Nu rinna tårar måst; nu månd' de sig
ey wijsa:
Så wäxlas stadigt om wårt moot- och
med är kort/
När lyckan wijsar sig och strart för-
swinner bort.

Wist war/ Höglärde Her PROFESSOR, Edert hierta/
Fast hårt och swära tryckt med en stor sorg och smerta/
När döden ryckte hånn Ehr ädla skrud och skatt/
När Eder luffwa Wän de fina böd god natt:
Men wilkom skåda på naturlig ting och saaker/
Wist så wi annat mod och lutand' man blir raker;
Ey alt sitt skiffte har: för sorg gifz Glädie nog:
At man wäl säja kan med all som sörsta fog:
Thet är ey alltij natt ey alltid regnigt wäder/
Ey Solen går och up/ som alla hiertan gläder:
Nu har den milda GUD/ som denna saknan sändt/
Her PROFESSORENS sorg til Frögd och lindring wändt/
I det han lufflig dag och en fast lufflig timma/
Har låtet rinna opp på en så sorgse dimma/
Then lycka med sig har; ty GUD igen har tändt
En Lampa i Ehet Huns/ Ehr barn from Moder sändt/
Som är Fru SARA LEZZ min Gode Synnerinna/
Hwars tårar iag och mins månd' ned för kinder rinna/
Då affked från Ehr tog Ehr förra käre Man
Dch skildes här ifrån til de utwaldas land/
Wi minnas wäl ännu hwad detta fallet koste.
Iag och så samma gång en sorg-kalck dricka måste/
I

I ty iag misse bort min Fader Broder god/
 At icke under war om iag bar sorgse mod;
 Lijkwäl förmätte iag en Klago-Dicht at skrifwa
 Och Ehr/ dugdådle Brud/ den trösten der hoos gifwa:
 Det GUD som hielpen är wist blifwer Ehrs förswar/
 At wij det märckia få/ som ännu sittie qwar:
 Den tröst nu kommen är/ tröst hafwen i mi funnit/
 Fullbordan har min önskan lyckelig nu wunnit:
 Ehr Brudgum är nu den/ som samma trösten gier/
 Bortläggias skal all sorg/ en doger söria mehr:
 Nu låter Glädie-Lind och Frögde-Sool sig wijsa/
 Nu hafwen I fått den/ som hugnad gier och lijsa/
 At förra sorg blir glömd och således fördrifz/
 At en ny Frögde skåhl för sorge kalcken gifz/
 Wäl! Wäl! och lycka god min önskan iag fram förer/
 Gif himmel at des huus en något ofall rörer:
 Ty nu hoopknippas måud' de hiertan GUD förr rört/
 Och genom sorgen nu til bättre wilkor fört!!!

THEOD. HÖÖK.

 ast store himmlens lius af skumme skvars
 dinna
 Samt Wänens klara skeep och Stiernors
 glimmand glans
 Så dragas öfwer/ at dem en tilstådes glimma
 Ja sielfwa Solen en får skijna någon stans;
 Doch kan en skvars skärm dee skönste Solens strålar/
 Allt framgent gömma bort/ när hon ansätter rätt
 Med mindre hennes glans på himlen åter prälar
 Och Firmamentes lius gier skeep på bästa sätt.

Sij

Sij! så har Sorge-Moln hoos of wid Norre polen
I tu förnäme huus wäl til en tijd betäckt/
Och så för dem gömt bort den luffte Glädie-Solen:
I det at Döden så här Fahr där Mohr ut släckt;
Men nu har Phæbus måst i dag sitt lius utsända
Att Sorge-Molnet platt försvunnit och förgått
Och alla him'lens lius sitt glädie-skeen uptända/
I förbemälte huus/ hwar's sorg nu ända fått

Nu HERREN JESUS Christ/ som Eder förra smärta
Wär Herr Brudgum och Brud så nådigt lindrat har
Han lått sin andes Sool städz lysa i Ehrs hierta/
Att glädie lust och frögd/ ju mer och mer tiltaar!
Sif och o him'lens GUD dem bland all Helgons Skara
En ewigwarand' roo i tine Englars Chor/
Der Helig Zebaorh städz sinnaes uthan fabra
Och-ständig sällhees frögd för allom trognom Groor!

CANOTUS HAHN,

